

е тихо, само нѣкоя натежала клонка се залюлѣе и натрупаниятъ снѣгъ пада съ тихъ шумъ. Дѣдо Тилилейко се спира предъ крушата и замахва съ бравдата:

— Недей да я сѣчешъ! — моли му се стариятъ синъ.

— Ще я отсѣка!

Синътъ продължава да му се моли:

— Остави я, тя ще цѣвне напролѣтъ и ще роди много плодъ!

Старецътъ оставя крушата и тръгва къмъ другитѣ дървета, но синъ му го моли да ги не сѣче, защото и тѣ ще родятъ плодъ до земята. Като обиколи градината, дѣдо Тилилейко се връща въ стаята, а баба Тилилейковица, заедно съ всички отъ кжщата, преде вълнени конци. Сѣдатъ и мжжетъ, предатъ и тѣ. Тилилейковица взима палешника, слага на него вжглени и тамянь и почва да прикажда. Въ стаята дими тамянътъ и неговата мирисъ се разнася по всѣка дупчица на кжщата. Следъ това изнасятъ питата на двора. Дѣдо Тилилейко я вдига надъ главата си и шепне силно:

— Облаче, ела да вечеряме!

— Имамъ какво да си ямъ лѣтосъ! — казва нѣкой, сякашъ облакътъ дума.

— Ела се наяжъ, облаче, та лѣтосъ да не изядешъ нивитѣ ми!

Връщатъ се въ стаята, взематъ изпреденитѣ вълнени конци и ги увиватъ около кошер тѣ, около вратитѣ на обора и кошарата, та презъ годината да се не прѣскаатъ нито пчелитѣ, нито добитъкътъ. Презъ цѣлото време, докато дѣдо Тилилейко увива кошеритѣ, нагазилъ до поясъ въ дълбокия снѣгъ, баба Тилилейковица държи палешника съ димящия тамянь и прекадява съ тихъ шепотъ. Следъ това, безъ да говорятъ и влигатъ врѣва, сѣдатъ на трапезата. Баба Тилилейковица дава питата на дѣдото; той я разчупва на малки парчета, които се раздаватъ така: на Бога, на кжщата, на добитъка, на нивитѣ и градинитѣ. После слага предъ себе си, дава